

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Š. K.**, nar. X., bytom S., zast.: *JUDr. B.*, advokátom so sídlom A., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici, Krajský dopravný inšpektorát** so sídlom Ul. 9. mája č. 1, Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti celému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05.11.2010 č. k. 24S/57/2010–53 a odvolaniu žalobcu iba čo do trov konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 05. novembra 2010 č. k. 24S/57/2010–53 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a** .

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č. p.: KRP-DI-SPRAV-36-002/2009 zo dňa 19.04.2010 žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici č. p.: ORP-1056/DI-K-2009 zo dňa 03.02.2010, ktorým bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len na účely tohto rozsudku „zák. č. 372/1990 Zb.“) uložená sankcia

- pokuta vo výške 300,- € a súbežne
- zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov,

nakolko sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca dňa 06.08.2009 v čase o 18.20 hod. v Banskej Bystrici na ulici Bakossovej viedol osobné motorové vozidlo zn. ŠKODA Fabia, EČ: B., kde bol účastníkom dopravnej nehody, tzn. narazil do vozidla PEUGEOT 206 SW, EČ: B., ktoré sa snažilo zaparkovať. Po odparkovaní vozidla žalobcu k nemu z druhého poškodeného vozidla vystúpil manžel vodičky Mgr. M. s požiadavkou na riešenie vzniknutej škody na ich vozidle, na čo žalobca reagoval, že nakolko on má rovnako vzniknutú škodu na vozidle, preto zastáva názor, že nech si každý uhradí svoju škodu na vozidle sám. Podľa výpovedi žalobcu so spolujazdcom rozprával cca. 20 min., pričom sa najmä dohadovali o tom, že kto nehodu zaviniť (č. 1. 31 spisu krajského súdu). Následne z miesta dopravnej nehody žalobca bez toho, aby poskytol svoje osobné údaje poškodenej vodičke, odišiel.

Dňa 16.09.2009 prvostupňový správny orgán a následne aj 03.02.2010 žalovaný uskutočnili ústne pojednávanie so žalobcom. Okrem toho žalovaný vyhodnotil skutkový stav aj vzhľadom k údajom, ktoré sú zachytené v Záznamoch o podaní vysvetlenia“ Mgr. M. a Ing. T., obidve zo dňa 06.08.2009.

Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán na základe uvedených skutočností dospeli k záveru, že žalobca po dopravnej nehode túto neohlásil policajtovi, nezotrval na mieste až do príchodu policajta, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody, a to premiestnením vozidla, nepreukázal svoju totožnosť na požiadanie iného účastníka dopravnej nehody a z miesta dopravnej nehody odišiel.

Podľa správnych orgánov sa uvedeným konaním mal žalobca dopustiť porušenia ustanovenie § 66 ods. 2 písm. a), d), e) a h) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na základe čoho bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

K argumentácii žalobcu, že z dopravnej nehody neodišiel, nakoľko sa najprv s účastníkmi dopravnej nehody dohodol na tom, že každý si škodu odstráni na vlastné náklady, tak túto argumentáciu považuje žalovaný za účelovú, lebo z vykonaných dôkazov (ktoré žalovaný označil za hodnoverné a dôveryhodné) bolo jednoznačne preukázané, že žalobca po účasti na dopravnej nehode túto neohlásil polícii, nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody a premiestnil svoje vozidlo, nepreukázal svoju totožnosť na požiadanie iného účastníka dopravnej nehody, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Ďalej uvedenú účelovosť argumentácie žalobcu potvrdzujú podľa žalovaného aj jeho vyjadrenia, ktoré podal na ústnych pojednávaniach v dňoch 16.09.2009 a 03.02.2010, tzn. že z tejto nepríjemnej udalosti sa poučil, pričom nenamietal listinné dôkazy, ktoré obsahuje spisový materiál a ktoré dokazujú jeho protiprávne konanie.

Čo sa týka výšky uložených sankcií, žalovaný poukázal na to, že v oboch prípadoch (tzn. pokuty a zákazu činnosti) bola sankcia uložená na dolnej hranici sankcie, pričom prihliadal na osobu páchatel'a, ktorý je invalidným dôchodcom, a ďalej zohľadnil slušné správanie žalobcu na ústnom pojednávaní (zo dňa 03.02.2010), kde oľutoval svoje konanie a súčasne požiadal o čo najkratší zákaz činnosti viesť motorové vozidlá ako aj o uloženie čo najnižšej finančnej sankcie.

Podľa § 22 ods. 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. a) až c) sa uloží pokuta od 300 eur do 1 300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

Ďalej žalovaný pri svojom rozhodovaní o výške sankcií zohľadnil závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť konania ako aj sociálnu situáciu žalobcu, prihliadol na nepriaznivý vývoj dopravno-bezpečnostnej situácii na území banskobystričského okresu.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu z 18.06.2010 na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie a rozhodnutie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj mu predchádzajúce rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zachyteného v administratívnom spise, ktoré, pokiaľ išlo o konanie žalobcu, boli medzi účastníkmi priestupkového konania sporné.

S odkazom na ustanovenia § 51, § 53, § 59 ods. 1, § 19 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ďalej § 64 ods. 1 až 3, § 66 ods. 1, 2 a 5, 6

zák. č. 8/2009 Z.z., § 125 ods. 1 zák. č. 300/2005 Z.z. (trestný zákon) a § 22 ods. 1 písm. b), k) a odsek 2 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch krajský súd konštatoval, že zo skutkového stavu zisteného v správnom konaní vyvodil tak žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán nesprávny záver o porušení ustanovenia § 66 ods. ods. 2 písm. a) a d) zák. č. 8/2009 Z.z.

Pri tomto svojom konštatovaní krajský súd vychádzal z obsahu administratívneho spisu (a v ňom obsiahnuté listinné dôkazy) a z priebehu skutkového deja (bez ohľadu na odlišné verzie účastníkov o priebehu kolízie motorových vozidiel) s výsledkom, že udalosť, pri ktorej došlo ku kolízii motorových vozidiel žalobcu a Mgr. I., nebola dopravnou nehodou v zmysle § 64 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z., keďže neboli splnené podmienky stanovené v právnom predpise v cit. ust. § 64 ods. 1 písm. a) až d) zák. č. 8/2009 Z.z.

Naopak, podľa krajského súdu táto udalosť v cestnej premávke mala charakter škodovej udalosti v zmysle § 64 ods. 3 zák. č. 8/2009 Z.z. Potom žalobca v prejednávanej veci mohol svojím konaním porušiť len svoju povinnosť účastníka škodovej udalosti a to tým, že nepreukázal svoju totožnosť inému účastníkovi škodovej udalosti. Na základe uvedeného krajský súd kvalifikoval konania žalobcu ako priestupok v zmysle ust. § 22 ods. 1 písm. k) zák. č. 372/1990 Zb., a teda nezodpovedá priestupku, ktorý by sa mohol subsumovať pod cit. ust. § 22 ods. 1 písm. a) až j) zák. č. 372/1990 Zb., konkrétne ako v prejednanom prípade urobil žalovaný.

K námietke žalobcu, že žalovaný nemohol vec zákonne preskúmať, pretože žalobca v odvolaní neuviedol dôvody svojho odvolania, a preto následne mal žalovaný dôvody odvolania zisťovať telefonicky, krajský súd považoval takúto námietku za nedôvodnú. Skutočnosť, že správny orgán písomne nevyzval žalobcu na doplnenie dôvodov podaného odvolania, krajský súd v rozsahu ustanovení § 60a a § 19 ods. 2 a 3 Správneho poriadku nepovažoval za vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 16.12.2010 (č. l. 71) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný poukázal na odvolací dôvod - súd prvého stupňa vychádzal pri vydaní rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne pri aplikácii § 66 ods. 6 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke na zistené skutočnosti.

Najmä s odkazom na ustanovenia § 64 ods. 2, § 66 ods. 6 a odseku 2 zák. č. 8/2009 Z.z. a § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. žalobca poukazuje na to, že uvedenú „škodovú udalosť“ je potrebné s prihliadnutím na § 64 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. kvalifikovať ako dopravnú nehodu.

Z opisu skutku v jednotlivých zápisniciach (došlo ku kolízii vozidiel, vystúpil iba manžel vodičky, každý má rovnako vzniknutú škodu na vozidle, neidentifikovanie sa žalobcu pred jeho odchodom a následné zavolanie polície osádkou zvyšného vozidla atď.) je pre žalovaného zrejme aj to, že sa na zavinení nedohodli, a preto v odvolaní zdôraznil, že takéto konanie naplňa zákonnú podmienku ustanovenú v § 64 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z.z.

Ďalej podľa žalovaného krajský súd nesprávne právne posúdil vec v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p., ak neuznal, že žalobca si nesplnil povinnosti podľa § 66 ods. 6 zák. č. 8/2009 Z.z. Naopak, žalovaný v odvolaní zdôraznil jasný úmysel zákonodarcu, že nesplnením si týchto povinností je škodová udalosť považovaná za dopravnú nehodu, s ktorou úzko súvisia povinnosti účastníka dopravnej nehody a nie škodovej udalosti.

Žalovaný ďalej v odvolaní prezentoval svoje stanovisko, že aj z ust. § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 8/2009 Z.z. jednoznačne vyplývajú povinnosti, ktoré si musí splniť každý, kto sa ako vodič vozidla zúčastnil na predmetnej udalosti v cestnej premávke.

Tiež žalovaný upozornil na to, že krajský súd zo skutočnosti, že zákonodarca označil za dopravnú nehodu aj škodovú udalosť v dôsledku nesplnenia si niektorej povinnosti uvedenej v ustanovení § 64 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z., nevyvodil správny záver. Podľa

žalovaného z obsahu a zmyslu § 64 ods. 2 jednoznačne vyplýva, že mechanizmus považovania škodovej udalosti za dopravnú nehodu je zákonodarcom navrhnutý pre dôslednejšiu a účinnejšiu ochranu práv poškodených, ktorí neprejavili vôľu sa za určitých okolností najmä dohodnúť sa na zavinení, alebo v situácii, keď škodca (vinník) nie je ochotný poškodenému poskytnúť svoje osobné údaje.

Záverom žalovaný požadoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietol a trovy konania ako aj trovy právneho zastupovania nepriznal.

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 20.01.2010 vyplýva, že žalobca považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny. Krajský súd mal riadne zdôvodniť svoje rozhodnutie, pričom správne vyhodnotil zistený skutkový stav veci.

Záverom žalobca označil odvolanie žalovaného za nedôvodné.

IIIa.

Odvolanie žalobcu do trov konania

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 16.12.2010 (č. 1. 66) proti časti rozsudku prvostupňového súdu týkajúceho sa trov konania žalobca poukázal na to, že mu konajúci súd nepriznal náhradu 19% DPH právneho zastúpenia s odôvodnením, že právny zástupca v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nepreukázal súdu skutočnosť, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Tento záver krajského súdu žalobca označil za nesprávny a súčasne priložil k odvolaniu jeho osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty. Ďalej žalobca zdôraznil, že právny zástupca nie je účastníkom konania, a preto nemá žiadnu povinnosť súdu nič preukazovať. Navyše žalobca, ako účastník konania, tvrdil, že na preukázanie tejto skutočnosti súdom nebol nikdy vyzvaný. Správnu výšku náhrady následne žalobca prostredníctvom odvolania vyčíslil na sumu 223,84 €.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu k odvolaniu žalovaného

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu a rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že v zmysle nasledujúcich záverov žalobu zamietol.

Najvyšší súd sa sčasti stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či mal žalovaný uvedenú dopravnú udalosť vyhodnotiť ako škodovú udalosť alebo mal postupovať pri jej riešení ako pri dopravnej nehode so všetkými právnymi dôsledkami. Práve tento právny rámec súčasne vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení na prvom mieste zaoberal interpretáciou pojmov dopravná nehoda a škodová udalosť v procese aplikácie ustanovenia § 22 ods. 2 zák. č. 372/1991 Zb. v spojení s povinnosťami vodiča uloženými prostredníctvom § 66 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. Pri tomto výklade krajský súd vychádzal zo skutočností vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu týkajúceho sa uvedenej dopravnej udalosti.

Na prvom mieste je nutné konštatovať, že základné právne východisko pre hodnotenie vzťahu pojmov dopravná nehoda a škodová udalosť je obsiahnuté v ustanovení § 64 zák. č. 8/2009 Z.z.

Podľa § 64 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z. platného v čase dopravnej udalosti dopravná nehoda je udalosť v cestnej premávke, ktorá sa stane v priamej súvislosti s premávkou vozidla a pri ktorej

- a) sa usmrtí alebo zraní osoba,*
- b) sa poškodí cesta alebo všeobecne prospešné zariadenie,*
- c) uniknú nebezpečné veci alebo*

d) na niektorom zo zúčastnených vozidiel vrátane prepravovaných vecí alebo na inom majetku vznikne hmotná škoda zrejme prevyšujúca jedenaplnásobok väčšej škody podľa Trestného zákona.

Podľa § 64 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa odseku 3, ak

- a) nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6,*
- b) je vodič zúčastneného vozidla pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky alebo*
- c) sa účastníci škodovej udalosti nedohodli na jej zavinení.*

*Podľa § 64 ods. 3 zák. č. 8/2009 Z.z. v citovanom znení ostatné udalosti v cestnej premávke, pri ktorých vznikla škoda v priamej súvislosti s premávkou vozidla, sa na účely tohto zákona nepovažujú za dopravnú nehodu. Takéto udalosti sú škodovou udalosťou, ktorú orgány Policajného zboru **neobjasňujú**.*

Pri použití teleologickej metódy výkladu práva, tzn. výkladu s dôrazom na účel ustanovenia hore uvedeného § 64 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. je celkom jednoznačné, že účelom zákonodarcu pri koncipovaní tohto ustanovenia bolo využitie následkov legislatívnej fikcie formulovanej slovami „**sa považuje** aj škodová udalosť podľa odseku 3“.

Odborná literatúra a súdna judikatúra sa viac menej zhodujú na tom, že pod pojmom fikcia v práve je nutné chápať také výnimočné a konštrukčné dotvorenie reálne neexistujúceho stavu, deja, právnej skutočnosti, ktoré zákonodarca umožňuje na základe preukázania skutočnosti, ktorá s ňou existenčne nesúvisí, a to za účelom nájdenia východiska zo situácie, ktorá by bola právne ťažko alebo vôbec neriešiteľná. Práve využitím hore uvedenej fikcie zákonodarca vytvoril osobitnú skupinu kvazi dopravných nehôd (zákonné dôvody uvedené pod písm. a/ až c/), ktoré, hoci nenapĺňajú spoločensky nebezpečný charakter

udalostí v doprave definovaný zákonodarcom v ustanovení § 64 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z.z., tak vytvárajú situáciu, ktorú musia orgány Policajného zboru Slovenskej republiky objasňovať (§ 64 ods. 3 záver zák. č. 8/2009 Z.z. *a contrario*).

Najvyšší súd sa na základe uvedeného stotožňuje s výkladovým dôvodom žalovaného, že zámerom zákonodarcu, a to považovať za určitých okolností za dopravnú nehodu aj vybrané škodové udalosti, bolo ponúknuť dôslednejšiu a účinnejšiu ochranu práv osôb zúčastnených na dopravnej udalosti, keď nie je možné odstrániť existujúci rozpor v zavinení (písm. c/), poprípade ak niektorá osoba zúčastnená na dopravnej udalosti nie je ochotná inému účastníkovi poskytnúť svoje osobné údaje alebo na mieste vôbec zotrvať (písm. a/), resp. ak jeden z účastníkov sa o druhom domnieva, že je pod vplyvom návykových látok (písm. b/).

Ponechanie naznačených dopravných udalostí iba na ich doriešenie účastníkmi, a to prostriedkami súkromného práva by narážalo na ťažké, resp. neprekonateľné prekážky a celkom by toto riešenie nekorešpondovalo s úlohou orgánov štátnej (najmä výkonnej) moci. Potom je celkom na mieste a logicky očakávateľné, že zákonodarca prelomil pasivitu orgánov štátnej moci naznačenú v ustanovení § 64 ods. 3 záver zák. č. 8/2009 Z.z. s tým, že aj takúto skupinu dopravných udalostí musia orgány Policajného zboru Slovenskej republiky v zmysle príslušných právnych predpisov objasňovať.

Obdobný záver vyplýva Najvyššiemu súdu aj z dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (parlamentná tlač 782), kde sa uvádza:

„Oproti doteraz platnej právnej úprave sa navrhuje bližšia špecifikácia okruhu podmienok, ktoré musia byť splnené, aby udalosť v cestnej premávke bola kvalifikovaná ako dopravná nehoda, ktorej vznik a príčiny objasňujú príslušníci Policajného zboru.

..... Ďalej sa za dopravnú nehodu považuje aj škodová udalosť, pri ktorej si jej účastníci nesplnia ustanovené povinnosti alebo ak je jeden z vodičov pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky. Ostatné udalosti nebudú dopravné nehody, ale len škodovou udalosťou, ktorej dôsledky si majú jej účastníci vyriešiť sami, resp. prostredníctvom poisťovne. Táto zmena súvisí najmä so skutočnosťou, že pri tzv. malých dopravných nehodách občania plne nevyužívajú právo vybaviť si vec cestou náhrady škody,

ale hlásia aj také dopravné nehody, kde vznikla len zanedbateľná škoda. Tým dochádza najmä k zbytočnému blokovaniu cestnej premávky až do príchodu policajta.

..... Udalosť v cestnej premávke, pri ktorej dôjde ku škode na majetku, ale nie sú splnené podmienky dopravnej nehody, je škodovou udalosťou. Takú udalosť účastníci škodovej udalosti neoznamujú policajtovi, ale vec si vzájomne vybavujú cestou náhrady škody. V prípade vzniku udalosti, pri ktorej nie sú naplnené podmienky dopravnej nehody sa takáto udalosť považuje za dopravnú nehodu, ak si účastník takejto udalosti nesplní niektorú z povinností účastníka škodovej udalosti najmä, ak nezastaví vozidlo a neposkytne údaje potrebné pre náhradu škody.“

Preto nemôže Najvyšší súd súhlasiť so závermi krajského súdu, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán vyvodil z príslušných ustanovení zák. č. 8/2009 Z.z. ako aj z ustanovení Správneho poriadku nesprávny záver o porušení § 66 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. v dôsledku nesplnenia povinnosti účastníka dopravnej nehody a škodovej udalosti.

Na základe uvedeného Najvyšší súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako oprávnené.

Potom v rámci citovaného a na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovaného, ako aj s prihliadnutím na stanovisko žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

IVa.

Právne názory odvolacieho súdu k odvolaniu do trov konania

Najvyšší súd až na takto zistenom právnom základe k meritu prejednávanej veci mohol zaujať stanovisko k odvolaniu žalobcu týkajúceho sa trov konania. Nakoľko po vykonaní odvolacieho prieskumu sa Najvyššiemu súdu nepotvrdil záver krajského súdu o úspešnosti žalobcu, nemohol vyhovieť odvolaniu žalobcu.

Po zmene celej výrokovej časti rozsudku krajského súdu o trovách súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniká iba úspešnému žalobcovi.

Nakoľko žalobca v konaní úspešný nebol, Najvyšší súd mu vzhľadom na výsledok súdneho prieskumu právo na náhradu trov súdneho konania priznať nemohol.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné vzhľadom na spor o správnosť výkladu dotknutého ustanovenia v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 08. novembra 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová